

som paa, at dette i alt Fald vil være nødvendigt, hvis Cultusministeren vil naae sit Næmmed; thi hvad enten Udvalgets eller Revisionens Indstilling antages, løber det i Realiteten ud paa det og det Samme. For Diebliffet tør jeg derfor ansee dette Punkt for hermed at være afgjort.

Hvad det andet Punkt angaaer, finder jeg det fuldkommen begrundet i Forholdets Natur, at den høitærede Cultusminister har taget levialiter, og jeg skal heller ikke gjøre mig Umage for at lægge stor Gravitet ind dertil; men jeg kan paa ingen Maade frasælde den Overbeviisning, at her foreligger ligefrem et Misbrug af den militaire Styrke. Det forekommer mig ogsaa, at hvad Cultusministeren i denne Henseende har bemærket, kun har kunnet bestyrke mig i denne Overbeviisning. Vel er det vistnok med fuldkommen Føje af ham blevet anført, at denne Indretning har bestaaet i langsomelig Tid, og denne Dviescens har i den Grad været et Hovedargument for ham, at han jævnligen er vendt tilbage dertil. Jeg giver ham Ret i, at det ikke er et enestaaende Exempel, men at det Spørgsmaal fortjener Overveielse, om ikke den disponible Militairstyrke ogsaa ellers i mangfoldige lignende Tilfælde ligeledes anvendes paa en Maade, som er uførenelig med dens Bestemmelse. Men hvad der foreligger er en aldeles bestemt Anvendelse, og naar Cultusministeren har meent, at det skulde være formasteligt af Udvalget, at det har erklæret en løs Paastand for at være løs, saa maa jeg gjøre opmærksom paa, at det er en besynderlig Forværling af Begrebet af onus probandi. Det, der foreligger, er en Udgift, der er udenfor Finantsloven. Det er altsaa Bestyrelsen, der paa eget Ans og Tilsvær har besluttet en saadan Udgift, hvem det paaligger at retfærdiggjøre den, og naar den saa ikke gjør andet, end blot at sige det ene Ord: den er fornøden; saa er det saa løs en Paastand, som muligt, og den er langt fra at have gjort Beviiset for Fornødenheden overflødig. Den ærede Cultusminister har fuldkommen Ret i, at Udvalget ikke har anstillet nogen dybtgaaende Under søgelse om Fornødenheden eller Hensigtsmæssigheden; men jeg har kun paaberaabt mig,

hvad der for Enhver, der har været i Theatret, og det har ogsaa Udvalgets Medlemmer været, er en Ting, som meget let kan overflues, og der foreligger virkelig ikke i denne Henseende nogen Statshemmelighed. Det er ikke andet end et ganske simpelt Spørgsmaal, om en Anstalt som Theatret er berettiget til at bruge — og om der ikke, saasnart Spørgsmaalet reises, ogsaa fra Krigsministeriets Side maa gjøres Indsigelse imod; at det paa den Maade bruger — Soldater, blot fordi de muligen ere lidt billigere, idet jeg skal bemærke, at jeg troer, at en enkelt Politibetjent vilde udrette ganske det Samme. Cultusministeren har spogefuldt henviist til, at dette fra umindelige Tider har bestaaet, skøndt det da ikke er os, der fra umindelige Tider have været Vidne dertil. Det er ganske rigtigt, og der ligger egentlig den sidste Grund. Det er bekendt, at i Bourbonernes Tid fremtraadte den militaire Styrke ikke blot i Theatrets Forsal, men paa selve Scenen med skarpladt Gevær, saasnart Hoffet kom tilstede, og jeg har endogsaa selv været Vidne til den sidste Rest heraf i Neapel. Jeg veed ikke, om noget Saadant har fundet Sted ogsaa hos os; men det er rimeligt, thi Alt, hvad der dengang skete i Frankrig, gjorde man jo efter hos os. Jeg troer virkelig, at det kun er, fordi det er et kongeligt Theater, at disse Soldater igunden spille en Rolle i Theatrets Forsal. De have samme Betydning som Bildmanden i det kongelige Baaben, nemlig at gjøre det aldeles indlysende, at det er kongeligt; thi der er mangfoldige andre Anstalter og Leiligheder, hvor der ogsaa er mange Mennecker tilstede, og hvor det dog ikke falder noget Mennecke ind at requirere Militairstyrke. Man hjælper sig som man kan, og det er en bekendt Sag, at man i Danmark let kan komme til Rette med Publicum, og kan man ikke det, saa kan Theaterbestyrelsen ved sine Comedier og Tragedier gjøre, hvad man gjør ved Bryllupper og Barseler, requirere Politiet, som altid er rede til at komme for en ringe Betalling, naar man vil have det. Den ærede Cultusminister henviiste til et analogt Exempel, men det var ikke heldigt; thi Langelinie og Kirsebørgangen høre til Fæstningen, og det kan godt kaldes et